

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

относно

стратегията “София спортува”

Следващите редове ги пише родител, чието дете расте и се развива в кв. “Манастирски ливади- ”. Един силно презастроен квартал с липсваща и пътна, и социална инфраструктура.

Моето дете, въпреки че е на възраст за самостоятелно пешеходно придвижване поне във вътрешнокварталното пространство, все още излиза само с родителите си, защото:

- масово липсват тротоари, а малкото съществуващи са в неизползваем вид - резултатът е, че децата се разнасят като багаж с автомобилен транспорт
- за вътрешноквартални велоалеи само си мечтаем
- липсва маркировка за паркоместата и автомобилите се паркират хаотично, като по този начин дори възрастен човек няма видимост, а какво остава за едно дете - резултатът е, че децата не ходят пеша
- липсва маркировка на улиците и вътрешнокварталните кръстовища
- по единствените що-годе нормални улици (“Шарл Шампо” и “Боян Петров”) се кара като на писта - резултатът отново е, че децата не ходят пеша
- на квартал от 2 кв.км площ съществуват само една детска и една спортна площадка и **НИТО ЕДНО** игрище за вече порасналите деца. Резултатът е, че по-големите деца НЕ играят, НЕ спортуват - тях може да ги откриете сврени между сградите да пият и пушат.

Това дете доскоро играеше на детската площадка, но тя вече не предизвиква интерес. Това дете се нуждае от площ, за да бяга и играе футбол или баскетбол. Такава в квартала няма и през лятото ходи до съседния квартал. Там има избор между едно общинско игрище в лошо състояние или да прескочи нерегламентирано оградата на училището, в което учи. Това дете се научи да кара велосипед на един паркинг. Сега някой трябва да го придружава до Южния парк, тъй като придвижването през кв. “Гоце Делчев” е опасно по същите причини като в “Манастирски ливади”.

Това дете обаче има известен късмет в сравнение с много други деца - родителите му имат възможност да плащат за спортни занимания. Въпросът е какъв % от децата, живеещи в София имат платежоспособни родители?!

Моите предложения като родител и като човек, който спортуваше и караше редовно в ежедневието си велосипед в една друга държава, но в София не го прави, са следните:

- Отваряне на всички училищни дворове през уикендите и ваканциите, но **ЗАДЪЛЖИТЕЛНО** с видеонаблюдение и жива охрана и осигурен бюджет за целта от СО. Това е нужно не само за възпрепятстването на вандалски прояви, но и за сигурността на всички спортуващи. Район "Триадица" в момента разработва пилотен проект по темата - „Отворени дворове за спорт“
- Осигуряване на допълнителни средства за облагородяването на училищните дворове.
- Отпускане на средства от СО за привеждането на съществуващите игрища общинска собственост в приличен вид.
- Придобиване на терените, предназначени за ясли, градини и училища в ОУП и използването им за игрища до изграждане на съответната инфраструктура.
- Търсене на терени Тзв и "за спорт" в новите квартали и провеждане на преговори за изкупуване със собствениците им.
- При строителство на нови учебни заведения, осигуряване на минимална площ от външната страна на оградите за изграждане на писти за бягане. Отделянето им от дворовете и улиците посредством дървета и храстова растителност.
- Маркировка на вътрешнокварталните кръстовища (масово липсва) за безопасно пешеходно и вело придвижване на децата
- Маркировка на паркоместата, за да се спре нерегламентираното паркиране, което е силно опасно за пешеходното придвижване на децата в кварталите.

Пиша всичко това с пълното съзнание, че повечето предложения ще останат нереализирани в близките години и че моето дете ще продължи да играе между автомобилите или да кара велосипед на някой паркинг. Но все пак ми се да има писмена следа, така че все някога някой да ги прочете и приложи. Стига да не е твърде късно и всичко не бъде окончателно бетонирано.

С уважение: Евгения Димова - жител на